

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/199164,Stefan-Bialek-Przesladowanie-Emilii-z-Maleczynskich-Trebickiej-w-wiezieniu-mokot.html>
28.04.2024, 14:03

Stefan Białek: Prześladowanie Emilii z Maleczyńskich Trębickiej w więzieniu mokotowskim. Relacja współwięźniarki

W zespole archiwalnym Instytutu Badawczego Radia Wolna Europa/Radia Swoboda zachował się raport informacyjny z lipca 1956 r. Zawiera on relację kobiety określonej jako „Mrs. F”, byłej więźniarki z Mokotowa, która opisała m.in. brutalne traktowanie Emilii Trębickiej, dowódcy oddziału łączności Lwowskiego Okręgu AK, przez śledczych z UB.

Urodziła się 28 stycznia 1899 r. w Grębowie, koło Tarnobrzega jako córka Stefana Maleczyńskiego, zarządcy majątków i Teresy z Podlewskich. Jej starszy brat, Karol, był wybitnym historykiem średniowiecza, badaczem dziejów Śląska, dyplomatyki i paleografii. Emilia Trębicka łączyła w swym życiu zainteresowania naukowe botaniką i pracą agronoma z czynną walką o niepodległość ojczyzny oraz zaangażowaniem społecznym.

Walka o niepodległość i działalność społeczna

W latach 1918–1919 uczestniczyła w obronie Lwowa jako żołnierz Ochotniczej Legii Kobiet. Od końca lat dwudziestych należała do Związku Legionistek Polskich, od marca 1933 r. pełniąc w nim funkcję prezesa oddziału lwowskiego. Od maja 1937 r. weszła w skład zarządu Federacji Polskich Związków Obrońców Ojczyzny we Lwowie. Jesienią następnego roku została sekretarzem Wydziału Wykonawczego funduszu „Dar Narodowy Obrony Lwowa”, a kilka miesięcy później zaangażowała się również w działalność w Sekretariacie

Emilia Maleczyńska w mundurze Ochotniczej Legii Kobiet, 1919 (domena publiczna)

Porozumiewawczym Polskich Organizacji
Społecznych we Lwowie.

Pod koniec 1940 r. przystąpiła do ZWZ. Od grudnia 1943 r. kierowała Oddziałem V_k (łączyńcy konspiracyjnej) Komendy Obszaru Lwowskiego AK; po wkroczeniu Armii Czerwonej pełniła tę samą funkcję w Komendzie Obszaru Lwowskiego „NIE”. Angażowała się również w działalność pionu opieki społecznej nad więźniami. Zagrożona dekonspiracją i aresztowaniem wyjechała latem 1945 r. ze Lwowa do Krakowa, gdzie przez pewien czas pracowała na Wawelu jako przewodniczka turystyczna.

W granicach tzw. Polski Ludowej kontynuowała działalność w łączności z wyższymi dowódcami Obszaru Lwowskiego, którzy odtwarzali struktury konspiracyjne w Małopolsce i na Śląsku. W 1947 r. poślubiła wdowca, Tadeusza Trębickiego, wnuka powstańca styczniowego.

21 grudnia 1948 r. została zatrzymana w Krakowie przez funkcjonariuszy tamtejszego Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego. Następnie została osadzona w więzieniu mokotowskim w Warszawie, gdzie przeszła brutalne śledztwo. Z zachowanych protokołów wynika, że od 29 stycznia 1949 r. przesłuchiwał ją głównie młodszy oficer śledczy MBP chor. Zdzisław Kowalkowski, a doraźnie także por. Stanisław Dobrzyński i chor. Czesław Ruzga. Emilia Trębicka twierdziła, że w śledztwie uczestniczył też ppłk. Ludwik Serkowski, który bił ją gumową pałką.

► [Czytaj całość na portalu przystanekhistoria.pl](http://przystanekhistoria.pl)